

ватъ касата“. Генералъ *Духонинъ*, тогава началникъ на прѣбиваващия въ Сливенъ руски щабъ, сжщо отказалъ да изпълни исканото отъ Столипинъ разпрѣсване на тълпата. Той казалъ, че „ний дойдохме да ги освободимъ, но не и да влизаме въ кървави разправии съ тѣхъ, за да оставимъ тежки възпоминания“. Най-послѣ, длъжността да разгони гражданитѣ взелъ тогавашния врѣмененъ началникъ на милицията и жандармерията полковникъ *Кесяковъ*, подъ командата на когото българскитѣ дружинни войски намѣсто да сторятъ това, явили се прѣдъ общинското управление и запѣли заедно съ тълпата :

Руский царъ е на земята
Най-великъ отъ всички прѣвъ. . .

Зрѣлището било едно отъ най-импозантнитѣ, които Сливенъ е виждалъ. Жертви е нѣмало никакви, освѣнъ една баба *Костовица Шумналийката*, която е била стжпкана всрѣдъ гжмжилото. *Столипинъ*, отново уплашенъ и отъ страхъ за отговорността, телеграфиралъ за ставащото въ Сливенъ на оставения слѣдъ заминаването на великия князь Николай Николаевичъ за главнокомандующъ на рус. окуп. в. генералъ-адютанта *Тотлебенъ* въ Варна (28-и февруари, 1879 г.), който малко прѣди това билъ въ Сливенъ Телеграмата очевидно е съдържала мълчаливъ въпросъ: „Какво да се прави“? *Тотлебенъ* отговорилъ: „Азъ оставихъ Сливенъ въ най-добро разположение на духоветѣ и, слѣдователно, причината на това положение отдавамъ на безтактичността на самия *Шмидъ*.“¹⁾

Столипинъ, като вижда, че не ще може да разубѣди тълпата да си отиде по други начинъ освѣнъ съ увѣрението, че *Шмидъ* нѣма да пипне „касата“, рѣшилъ привечерь да го изпрати назацъ. И наистина, съпроводенъ отъ единъ взводъ казаци. *Шмидъ* по единъ таенъ начинъ се измъква отъ града въ 7 часа сжщата вечеръ и прѣзъ Нова-Загора, заминава обратно за Пловдивъ. На другия день всичко утихнало въ Сливенъ, но дълго слѣдъ това се разпръвало между сливенци и руси за „касата“ и „чифутина *Шмидъ*“.

Слѣдъ обиколката, която генералъ *Обручевъ* прѣдприелъ прѣзъ априлъ изъ румелийскитѣ градове, съ цѣлъ за успокояване на населението, когато дошълъ въ града (3 май), сливенци му заявили, че се подчиняватъ на Берлинския договоръ само зарадъ хатѣра на „свещенната за българитѣ“ воля на Царя-Освободителя.²⁾

¹⁾ За посѣщението на гр. Сливенъ отъ главнокомандующия генералъ-адютантъ Тотлебенъ на 26 февруарий 1879 г. подробни свѣденія въ вѣстникъ Българско Знаме, брой 4 отъ 3 мартъ 1879.

²⁾ Подробности по посѣщението на Сливенъ отъ началника на руския генераленъ щабъ генералъ-адютантъ Николай Обручевъ на 3 май 1879 вижъ вѣстникъ Българско Знаме брой 13 отъ 5 май 1879.